

Herr Peder han går för sin moder att stå (Havsfrun)

Folksong - ballad

1 Herr Pe - der han går för sin mo - der att stå. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 2 "En sys - ter du ha - de så fager och så båld." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 3 Så ri - der herr Pe - der till havs - fru - ens gård. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 4 "Så hjäl - pe mig Gud ut - av all mi - in nöd." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 5 "Och har du ej sett nå - gon fagra - re än jag." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 6 Och havs - frun hon klap - par på bolst - rar - na blå: Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.

Och ha - de jag in - te de sys - trar - na små? Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön. 7 "Det
 "Men hen - ne har havs - frun fått ut - i sitt våld." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön. 8 De
 Och u - te för ho - nom själv havs - fru - en står. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön. 9 Och
 "Slätt al - drig jag såg e - en fag - ra - re mö." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön. 10 Och
 "Så har jag en tär - na så fager som en dag." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön. 11 Och
 "Be - hagar lil - la tär - nan av söm - nen upp - stå?" Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön. 12 "Och

hål - ler en un - ger - sven allt up - på vår gård," Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 sat - te den tärnan på för - gyl - lan - de stol. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 havets al - la tär - nor de fläta hen - nes hår. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 liten Ker - stin gångar ö - ver hö - gan - lofts spång. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 tär - nan hon gick sig på grö - na - an strand. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 in - te tar jag kan - nan ut - ur din hand," Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.

"Till ho - nom skall ge - nast vår lilla tär - na gå." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 De kläd - de på henne, så hon sken som en sol. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 Och havs - fru - en själv sät - ter gull - kro - nan på. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 Och un - ger - sven kän - ner hen - nes stol - ta gång. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 Hon bar en sölv - kan - na på snö - vi - tan hand. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 "Förr - än du har sagt di - in kära fa - ders namn." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.

13 "Och väl kan jag sä - ga min käre fa - ders namn," Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 14 "Och var din fa - der ko - nung av En - ge - land," Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 15 Och havs - frun hon vän - tar i å - re - en två, Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 16 Och havs - frun hon vän - tar i å - re - en fem: Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 17 "Och ha - de jag trott på din falsk - het så stor," Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.

"Ty ko - nung han var ut - av En - ge - e - land." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 "Så ä - ro vi två sys - kon i Her - rens namn." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 Men ingen li - ten tärna kom till - ba - ka än - då. Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 "Och kommer li - ten tär - na till - ba - ka i - gen?" Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.
 "Du aldrig nån - sin kom - mit up - på Guds grö - na jord." Blå-ser kallt, kallt vä-der i-från sjön.